

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1078 ²	Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως 25 Μαΐου 2017 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ποιός εἶν' αὐτός πού ἀνεβαίνει τόσο ψηλά;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε δεσποτική ἑορτή. Γιατί ὀνομάζεται δεσποτική; Διότι **ἐορτάζει ὁ Δεσπότης**. Ποιός δεσπότης, ἡ ἀφεντιά μου; Κ' ἐγὼ δεσπότης λέγομαι, ἀλλὰ ἡ ἐξουσία μου εἶνε μικρή. Ἔχω κάποια ἐξουσία ἀπὸ τὸ Θεό· καὶ πρέπει κληρὸς καὶ λαὸς νὰ ὑπακούη στὰ λόγια μας, ὅταν αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ Χριστοῦ μας. Μικρὴ ὅμως εἶνε ἡ ἐξουσία μας· σήμερα εἶμαι δεσπότης, αὔριο δὲν εἶμαι. Αἰώνιος δεσπότης εἶνε ὁ Χριστός, «ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων» (Α' Τιμ. 6,15), καὶ ἡ βασιλεία του εἶνε αἰώνια· «καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. 1,33· Σύμβ. πίστ.). Εἶνε βασιλεὺς τῶν «ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων» (Φιλ. 2,10). Ὁ Χριστός λοιπὸν ἀξίζει νὰ λέγεται Δεσπότης. Καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ εἶνε πρὸς τιμὴν του.

Δεσποτικές ἑορτές ὑπάρχουν ἀρκετές, ὅπως λόγου χάριν τὰ Χριστούγεννα, τὰ Θεοφάνεια, ἡ Μεταμόρφωσις, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀνάστασις πού ἐωρτάσαμε σαράντα ἡμέρες – χθὲς τὸ βράδυ σταμάτησε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη». Σήμερα εἶνε ἡ **Ἀνάληψις**, δεσποτικὴ καὶ αὐτὴ ἑορτὴ, ἡ τελευταία ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, μιλώντας στὴν ἑορτὴ αὐτὴ, εἶπε ὅτι δὲν βρίσκει λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὸ μεγαλεῖο της. Ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε; Ἄς προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε τὸ νόημά της.

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, δημιούργησε ὅλα ὅσα βλέπουμε, καὶ τελευταῖο τὸν **ἄνθρωπο**, πού εἶνε ἡ κορωνίδα, τὸ ἄριστο δημιούργημά του. Καὶ μόνο ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑπῆρχε στὸν κόσμος, ἔφτανε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει Θεός· ὑπάρχει ἄνθρωπος; ἄρα ὑπάρχει Θεός. Θεῖο **μεγαλόурγμα** ὄχι μόνο ὡς πνεῦμα ἀλλὰ καὶ ὡς σῶμα. Ὅλη ἡ ἐπιστήμη νὰ μαζευτῇ, δὲν μπορεῖ νὰ φτειάξῃ ἓνα μάτι, ἓνα αὐτί, μιὰ καρδιά νὰ χτυπή, –τί λέω;– δὲν μπορεῖ νὰ φτειάξῃ

ἓνα κύτταρο τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Κάθε κύτταρο εἶνε ἓνα τέλειο ἐργοστάσιο, ἓνα θαῦμα, ἓνα μυστήριον. Ὁ Θεὸς ἔφτειαξε τὸν ἄνθρωπο, τὸ τέλειο δημιούργημα. Καὶ ὄχι μόνο τὸν δημιούργησε, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔδωσε ὅλα τὰ μέσα γιὰ **νὰ ζῆσῃ εὐτυχῆς**. Δὲν τὸν ἔρριξε σ' ἓνα ἄλλο ἀστέρι· τὸν ἔβαλε πάνω στὴ γῆ, πού εἶνε ὁ ὠραιότερος πλανήτης. Ἐδῶ ὑπάρχουν ποτάμια, θάλασσες, βρῦσες, βλάστησι, δέντρα, πουλιά, δάση, ζῶα, ἀέρας μὲ ὀξυγόνο πού δὲν ὑπάρχει σ' ἄλλο πλανήτη. Σκεφθῆτε· λίγα λεπτά νὰ λείψῃ ὁ ἀέρας, δὲν θὰ μείνῃ οὔτε ἓνας ζωντανὸς πάνω στὴ γῆ. Εἶνε ὁ πλανήτης μας ἓνας μικρὸς παράδεισος, μιὰ Ἐδέμ.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἄκουσε τὸν διάβολο καὶ παρήκουσε τὸ Θεό. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ μεγάλη του συμφορὰ. **Ἔπεσε** ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο σὲ μιὰ διαφθορὰ. Ἔπαψε νὰ λατρεύῃ τὸν ἀληθινὸ Θεό, κ' **ἔκανε θεοὺς τὰ εἶδωλα**, ἀγάλματα ἀπὸ ξύλο, σίδηρο, μπροῦντζο, μάρμαρο· ἄλλοῦ λάτρευαν τὰ ζῶα, κι ἄλλοῦ τὸν ἥλιο ἢ ἄλλα στοιχεῖα τῆς φύσεως· «ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα» (Ρωμ. 1,25). Καὶ διέπραττε πλῆθος ἀμαρτήματα ὁ ἄνθρωπος· ἔγινε ἡ γῆ Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Ξέρετε πῶς ἔμοιαζε ὁ ἄνθρωπος; Σὰν νὰ περπατᾷ κάποιος καὶ νὰ μὴν προσέχῃ, καὶ αἴφνης νὰ πέσῃ **σ' ἓνα πηγάδι**. Μπορεῖ νὰ βγῆ μόνος του; Ἀδύνατον. Οὔτε ἡ φωνὴ του δὲν φτάνει ν' ἀκουστῇ ἀπὸ 'κεῖνο τὸ βάθος. Πῶς νὰ σωθῇ; Θὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀν τοῦ ῥίξης σχοινι καὶ τὸ πιάσῃ. Ἔτσι ἦταν ὁ ἄνθρωπος. Γλίστησε μὲ τὸ ἀμάρτημα τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας, κ' ἔπεσε σ' ἓνα πηγάδι, σ' ἓναν ἄδη ἀπωλείας. Καὶ ποιός τὸν ἔσωσε; **Ὁ Χριστός**. Ἄν μπορούσε ὁ ἄνθρωπος νὰ σωθῇ μόνος του, δὲν θὰ ἔρχοταν ὁ Χριστός. Ἐκεῖνος ἦταν πάνω στὰ οὐράνια, καὶ χαμήλωσε σὰν ἀετός. Εἶδα ἐγὼ στὰ Γρεβενὰ ἀετὸ-χρυσάετο, πού διέγραφε κύκλους κ' ἤρθε καὶ κάθησε πάνω σ' ἓνα βρά-

χο – ώραίο, μεγαλοπρεπές θέαμα!. Έτσι κι ό Χριστός χαμήλωσε χαμήλωσε από τον ούρανό, ήρθε έδω στη γή, έγινε άνθρωπος σαν κ' έμας, και πήρε σάρκα από τὰ άγνά αίματα τής υπεραγίας Θεοτόκου. Και έζησε φτωχός. Κανείς άλλος δέν έζησε τόσο φτωχά. Άκτήμων ήταν. Υπάρχει κανείς από τούς πολιτικούς ήγέτες, που λένε ότι αγαπούν τάχα τούς έργάτες, που νά έζησε έτσι; Ψέματα λένε. Στη Ρωσία γκρεμίσανε ένα τσάρο, και φτάσανε αύτοί νά ζούν εκεί πλουσιώτερα. Δέν άνήκω σέ κόμματα, αλλά πρέπει νά πώ τήν αλήθεια. Και ή αλήθεια είναι, ότι κανείς δέν έχει νά δείξη τò μεγαλειò του Χριστου. Έζησε με απλότητα. Περπατούσε από χωριò σέ χωριò. Διψούσε, πεινούσε, κοιμόταν στα χορτάρια σαν τόν τελευταίο άνθρωπο. Δίδαξε τὰ ωραιότερα και ύψηλότερα λόγια. Έκανε θαύματα άναρίθμητα. Τέλος **σταυρώθηκε** και έχυσε τò τίμιό του αίμα για τή σωτηρία του ανθρώπου. Και κατόπιν **άναστήθηκε** εκ νεκρών.

Σαράντα μέρες έμεινε πάνω στη γή, και μετά έγινε τò θαύμα. Άς μην πιστεύουν οί άπιστοι, δικαίωμά τους· έμεεις πιστεύουμε. Ό Χριστός έβγαλε τούς μαθητάς του έξω σ' ένα ύψωμα· ήταν και ή υπεραγία Θεοτόκος. Κ' εκεί που τούς μιλούσε γλυκά - γλυκά, ξαφνικά, όπως τò άεροπλάνο βάζει μπροστά τή μηχανή και με τόν έλικα ξεκολλάει από τò έδαφος και πετάει στα ύψη, έτσι κι ό Χριστός. Άν ό άνθρωπος βρήκε τρόπο νά ύψώνη ένα άεροπλάνο, γιατί ό Θεός δέν είχε τή δύναμη αύτή; Έτσι λοιπόν **ύψώθηκε**. Σέ μιá στιγμή τὰ τρυπημένα πόδια του Θεανθρώπου δέν πατούσαν πλέον τή γή· ύψώθηκε, ύψώθηκε μεταξύ γής και ουρανού, και οί μαθηταί κοίταζαν. Πέρασε τὰ σύννεφα, τήν άτμόσφαιρα τής γής, τὰ φεγγάρια και τὰ άστρα, πέρασε τόν ήλιο, και έφθασε – που; Πέρα από τόν ύλικò ούρανό, στον πνευματικό ούρανό, εκεί που είναι ό «*τρίτος ούρανός*» (Β' Κορ. 12,2).

Τότε, λέει ή Γραφή, όταν οί άγγελοι είδαν τόν Θεάνθρωπο, είδαν ανθρώπινο σώμα στα ύψη, άπόρησαν· **Άνθρωπος στον ούρανό;** Ό άνθρωπος, που έπεσε βαθειά μέσ' στο πηγάδι τής άθλιότητας, τώρα άνεβαίνει στα ούρανια; Σήμανε συναγερμός. Ποιός είναι αύτός που άνεβαίνει τόσο ψηλά; Και γιατί φορεϊ κόκκινα ρούχα; Αύτὰ λέει προφητικά ό Ήσαίας (βλ. Ήσ. 63,1-2). Και ποιά ή άπάντησι στην άπορία των άγγέλων; Αύτός είναι ό Υιός του Θεου, που έγινε και υιός ανθρώπου· και είναι κόκκινα τὰ ρούχα του, διότι είναι βαμμένα στο αίμα τής Σταυρώσεως.

Έτσι ό Χριστός, κατά τήν πίστι μας, άνέβηκε στα ούρανια και κάθισε «*εκ δεξιων του Πατρòς*» (Σύμβ. πίστ.). **Και θα έρθη πάλι.** Όσο βέβαιο είναι ότι υπάρχει γή, τόσο είναι βέβαιο ότι μιá μέρα ό ίδιος θα έπιστρέψη έδω, για νά κρίνη τόν κόσμο σέ θείο δικαστήριο.

* * *

Ή ένδοξος άνάληψις του Κυρίου διδάσκει, αγαπητοί μου, ότι ό Θεός πήρε **τόν άνθρωπο**, που είχε πέσει χαμηλά, και **τόν ύψωσε** μέχρι τὰ ούρανια, τόν κάθισε στα δεξιά τής Θεότητος έν τώ προσώπω του Ήησου Χριστου, του έννοσ από τὰ τρία πρόσωπα τής άγίας Τριάδος.

Λέει άκόμα τò σημερινò ευαγγέλιο, ότι οί μαθηταί είχαν τὰ μάτια τους καρφωμένα στο Χριστό που άνυψώνετο. Κοίταζαν ψηλά στον ούρανό. Κ' έμεεις **ψηλά νά κοιτάζουμε**. Όχι σαν τὰ τετράποδα νά κοιτάζουμε κάτω. Είδα στο Ξηρόμερο τής Άκαρνανίας ένα κοπάδι χοίρων. Τούς έβαλαν σ' ένα δάσος βελανιδιάς και έτρωγαν απλήστως τὰ βελανίδια που 'ταν στρωμένα κάτω. Κανένας χοίρος δέν σήκωσε τò μάτι στη βελανιδιά νά δη από ποϋ πέφτουν τὰ βελανίδια. Κ' έμεεις ζοϋμε κάτω από μιá βελανιδιά· βελανιδιά είναι ό Χριστός και Θεός μας. Υψώνουμε ποτέ τὰ μάτια στον ούρανό νά ποϋμε στο Θεò ένα ευχαριστώ; Όταν έρθη ό αρχάγγελος νά πάρη τήν ψυχή μας, τότε πλέον θα είναι άργά. Λοιπόν «*άνω σχώμεν τὰς καρδιάς*» (θ. Λεϊτ.), εκεί που είναι ή πατρίδα μας.

Γι' αυτό άς έτοιμαστοϋμε. Πρέπει **όλα μας νά είναι καθαρά**, ψυχή και σώμα. Καθαρὰ τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὰ αύτιά, τὰ μάτια, ή γλώσσα ... Νά μείνουμε πιστοί κι άφωσιωμένοι στο Θεò. Τὰ ζώα μās διδάσκουν σ' αύτό. Είδα έγώ σκυλί πιστό σ' ένα χωριò· τò άφεντικό πέθανε, ή γυναίκα του πριν τὰ σαράντα έκανε δεύτερο γάμο, τò σκυλί του όμως δέν τόν ξέχασε· πήγε στον τάφο κ' έκλαιγε, κ' εκεί πάνω ψόφησε! Έμεεις γίναμε χειρότεροι από τὰ ζώα; Νά συναισθανθοϋμε τ' άμαρτήματά μας και νά καθαριστοϋμε από αύτὰ δια τής **μετανοίας και έξομολογήσεως**. Δέν θα μās δικάση ό Θεός γιατί άμαρτάνουμε· θα μās δικάση γιατί δέν μετανοοϋμε. Χίλιες φορές νά άμαρτήσης, χίλιες φορές νά πής Μετανοώ! Κι ό Χριστός, που δέχτηκε άλλους άμαρτωλούς, θα δεχθῆ κ' έσένα και **θα σέ ύψωση** κοντά του.

Ταϋτα, αγαπητοί μου. Και εύχομαι, πάντοτε **με χαρά και αγαλλίασι νά έορτάζουμε** τήν ένδοξο άνάληψι του Κυρίου ήμών Ήησου Χριστου· όν, παίδες Έλλήνων, ύμνεϊτε και υπερυψοϋτε εις πάντας τούς αιώνας· άμήν.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**